

Antti Suomela on kuollut

Perniön Osuuspankin eläkkeellä oleva toimitusjohtaja ja Perniönseudun Lehden edellinen päätoimittaja Antti Suomela kuoli heinäkuun 27. päivänä. Hän oli kuollessaan 68 vuoden ikäinen.

Pitkä päivätyö ja lukemattomat luottamustehtävät tekivät hänestä tunnetun perniöläisen, Suomelan Antin.

Antti jäi eläkkeelle varsinaisesta leipätyöstään 1988, mutta erilaiset tehtävät pitivät hänet työntouhussa ja liikkeellä ihmisten parissa kuluvan kesän kynnykselle asti.

Talousneuvoksen arvonimen Antti sai vuonna 1989. Hakemuksen liitteenä oli vaikuttava lista töistä ja tehtävistä, joissa hän oli tai oli ollut mukana. Kaikesta siitä jäi kuitenkin aikaa myös ”siviilielämälle”, jonka hän osasi erottaa omaksiajakseen.

Millainen mies Antti oli vapaa-aikanaan? Jokseenkin samanlainen kuin virka-aikanakin: pohjattoman kiltti, uskomattoman säntillinen ja aika lailla epäkäytännöllinen teknisissä asioissa.

Antti oli paljasjalkainen perniöläinen ja vankasti kiinni tässä pitäjässä. Silti nautinnollisimmat hetket hän vietti mökillään Strömmassa. Niihin hetkiin ei tarvittu kuin mökin veranta, pöytä, tuoli ja nippusanomalehtiä. Lukutuokio saattoi venähtää kesäpäivän mittaiseksi. Talvikaudella ainekset löytyivät Perniönseudun Lehden toimituksen lehtihyllystä.

Työ pankissa teki Antista melkoisen paikkakunnan tuntijan. Erinomaisen antoisaa oli matkustaa hänen kanssaan Perniössä. Lähihistoriaa kertyi talo talolta pankkisalaisuutta tai yksityisyyttä loukkaamatta. Samalla sai muistojen lisäksi aavistuksen siitä, kuinka rankkaa pankinjohtajan työ todella oli. Antti olisi varmasti auttanut kaikkia avuntarpeessa olevia, jos se olisi ollut mahdollista.

Antin yksityiselämään kuului joukko ihmisiä, joita hän arvosti erityisesti. Ihmisiä, jotka auttoivat talonpidossa tai mökin korjauksessa, myivät iltapäivälehtiä tai kermamunkkeja ja uusia perunoita. Erityisiä ilonaiheita olivat vanhojen ystävien tapaamiset, varsinkin kun ne tapahtuivat yllättäen.

Lastenlapset toivat Antin elämään uuden ulottuvuuden ja oman ikkunan nuorten maailmaan. Ymmärrystä riitti. Jyrin tuomio oli ”aika sukkela”, kun ikkunasta näkyi jotain uutta ja metkaa kylällä työnnettävien kasvaessa ja limsan norkoilijoiksi ja edelleen kyydin tarvitsijoiksi. Täsmällisyys ulottui siihenkin: kun Vähäjärvelle piti lähteä puoli viisi, sinne lähdettiin puoli viisi.

Hillitty huoli läheisistä tiivistyi useimmiten kysymykseen: ”Onko mitään erikoista?” Se kattoi kaiken.

Vakiosanontoihin kuului myöskin lukemattomina iltoina kuultu ikään kuin kiitokseksi tarkoitettu: ”Taas on ollut hyvä päivä.”

Pekka Poutanen